

заветните думи: „Отсега вече Ангел Кънчев остава с мене на нашата работа и докрай“³.

Младият революционер е имал редкия шанс да работи с Апостола, да спечели изцяло доверието му и да стане негов достоен помощник в уреждането на комитетските дела. Затова Левски го натоварва с отговорната задача да замине за Букурещ във връзка с подготовката и организирането на Общото събрание на частните революционни комитети.

Ангел Кънчев пристига в Русе в началото на март 1872 г. Моментът е крайно неблагоприятен поради засилените мерки за сигурност от страна на турските власти, свързани с убийството на Стоян Пенев, бивш словослагател в печатницата на в. „Свобода“ в Букурещ. Покрай работата си по печатането на органа на БРЦК, Стоян Пенев бил в досег с редица дейци на нашето освободително движение. Тези контакти се оказват сериозна опасност за тях, когато узнават за отправени открито заявления от Пенев, че „ако поиска, всички може да ги покачи на въжето“. Убеждавайки се, че той навярно е шпионин, Русенският революционен комитет взема решение за неговото убийство⁴. Според Захари Стоянов, решението е изпълнено от Георги Икономов, който тайно бил прехвърлен в Гюргево⁵. Турската полиция усилено започва издирването на убиеца, залавя и хвърля в затвора десетки заподозрени, сред които и верните съмишленици на А. Кънчев - Никола Обретенов, Тома Кърджиев, Ради Иванов.

Скоро след тези събития, 21-годишният А. Кънчев пристига в Русе. Млад и сравнително неопитен, по съображения за сигурност решава да потърси подслон в дома на своя някогашен благодетел Иван Чорапчиев, независимо че той бил известен като туркофил и доверено лице на Митхат паша⁶.

Неочакваното самоубийство на Ангел Кънчев поражда много спорове и догадки. Едни от неговите съвременници считат, че турската полиция го е разкрила случайно. Други са на мнение, че тя е била предварително известена за намерението му да премине Дунава и в тази история са замесени някои русенски чорбаджии. Трудностите около изясняването на този въпрос се подсилват и от обстоятелството, че у него не са намерени никакви подозрителни документи, които биха могли да насочат турската полиция по едни или други следи. Тези коментари и предположения се пренасят и на страниците на българските вестници от 1872 г. Интересно е да проследим позициите на онези от тях, отразили трагичното събитие.

Твърде любопитни факти публикува в „Свобода“, който пръв съобщава за случилото се на пристанището в Русе: „Още едно нещастие. Завчера в неделя,